

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

§. An superior teneatur dare facultatem subdito per se, vel alium eam
petenti, vt absoluatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

§. 4. *An Superior teneatur dare facultatem subdito per se, vel per alium eam petenti ut absolvaatur à reſervatis.*

233.

DVplex videtur eſſe ſententia in re forſaſſe non diſſidens, ſed in modo proponendi. Alii enim vehementius proponunt Superioris poteſtatem, & ſubditi obligationem; atque ideò dicunt, ſubditum debere cedere, cum Superior negans utatur iure ſuo. Pro qua parte afferri poſſunt *Victoria in Summa, cap. 4. num. 147. de confeſſione*, & *Navarrus in Summa, cap. 7. numero 8. & in cap. Placuit, de Pœnitentia diſtinct. 5. art. 249. & 150.* Alij vehementius exaggerant obligationem Prælati ad conſolendum ſubdito, qui indiget tali condeſcenduntia, & facilitate, ne in graviora labatur. Ita *Soto, Ledefma, Sylveſter, Angelus, Armilla*, alij apud *Suarez in præſenti, diſp. 30. ſect. 4. num. 3.*

234.

Ponendum primò, Prælatus poſſe non ſolum per ſe, ſed per alios abſolvere validè ſubditum à reſervatis; imò loquendo de Prælatò, & ſubdito Regulari, poteſt Prælatus committere id munus Sacerdoti ſimplici non approbato ab Ordinario loci; quia cuiusmodi approbationem Concilium Tridentinum ſolum exigit in Confeſſario ad audiendas confeſſiones ſecularium: quare non video, quo fundamento id negaverit *Alexander Peſegrius, Clericus Regularis, in Addit. ad comment. Conſtitut. ſui Ordinis, tom. 3. traſt. 4. miſcellan. reſolut. 3.* Nec in hoc videtur eſſe poſſe dubium, loquendo de poſſibili: nam de facto aliqui Prælati concedunt facultatem cum aliqua limitatione: ut ſi adſit Sacerdos eiſdem Ordinis, hic præſeratur externis; & ex ipſis externis approbatus non approbato.

235.

Ponendum ſecundò, quoties ſubditus prudenter timet ſibi damnum grave, & Sacramento extrinſecum, hoc eſt, præter famæ diminutionem apud Prælatum, quæ extrinſeca eſt institutioni Sacramenti, v. g. timet confeſſionis revelationem, ſcandalum, odium, vel quoddam ea notitia uteretur ad alia extra illud forum in eius damnum; pœnitens ius habet petendi alium Confeſſarium, & Prælatus ex iuſtitia tenetur illum dare: & in hoc omnes conveniunt. Difficultas eſt, quando ſubditus ſolum timet ruborem, & verecundiam ex ſuo crimine patefacto Prælatò, atque aded ex infirmitate ſua inſtat pro facultate conſitendi alteri.

236.

In hoc puncto non poteſt vna regula indiviſibilis conſtitui; cum omnino dependeat à circumſtantiiſ, & in prudentia Prælati, qui debet attentè eas omnes conſiderare, ne vel nimia facilitate, vel nimia ſeveritate peccet: in utroque enim facile poteſt peccare; ſed faciliùs in ſeveritate, & rigore. Certum quippe eſt, aliquando debere Prælatum facultatem concedere propter ſubditi periculum vitandum, ut docet *S. Thomas Opus. 9. contra impugnantes Religionem, & in 4. diſt. 17. q. 3. art. 3. quaſtiunc. 4. ad 6. dicens peccare Prælatum, qui difficilem ſe præbet in danda licentia: multi enim ſunt aded infirmi, quòd potiùs ſine confeſſione moriantur, quàm tale peccatum tali Sacerdoti confeſcantur. Unde illi (inquit) qui ſunt nimis ſolliciti, ut conſcientiam ſubditorum per confeſſiones ſciant; multis laqueum damnationis iniiciunt, & per confequens ſibi ipſis. Certum tamen eſt, etiam aliquando poſſe, & debere Prælatum facultatem negare, quando id videt neceſſarium ad grave damnum pœnitentis, vel etiam aliorum vitandum. Pertinet ergo ad Prælati prudentiam, utrius-*

que partis rationes ponderare, ut videat, ad quam debeat inclinare in illo calu. Hoc tamen præ oculis habendo, in dubiis ſemper in benigniorem partem inclinandum, ad quam Decreta Pontificum, præſertim Clementi. VII. hæc de re edita inclinare, & ducere videtur: quare, niſi conſitet de gravi pœnitentis: aut aliorum damno, videtur concedenda communiter facultas: non tamen cuilibet conſeſſario, ſed prudenti & probò, qui vult, & probè poſſit animæ pœnitenti conſulere. Si autem talis eſſet ille, per quem facultas petitur, non debet ei negari, ne cogatur iam pœnitens duobus ſuum peccatum conſiteri: quod fortalſe aliquando non erit minus difficile, quàm ad Prælatum ipſum recurrere.

Addit *Suarez num. 7. & 8.* quando ex licentia negata timetur grave ſubditi detrimentum, & ruina, licet id totum ex pœnitentis fragilitate, & duritie oriatur. peccare quidem Prælatum, ſi facultatem neget, contra charitatem, vel debitum ſui muneris, non tamen contra iuſticiam. Quod mihi difficile eſt: nam licet priuatus ſolum ex charitate teneatur ad impediendum grave damnum Proxi- mi, cum commodè poteſt: Prælatus tamen in ordine ad ſubditos videtur ex iuſtitia obligari ratione officij, quod cum eo onere ſuſcepit: nam, ſecuritate officij tenetur ex iuſtitia impedire, & præcavere detrimentum grave circa fortunas, & bona temporalia; multò magis videtur ex eodem officio teneri ad impediendum grave detrimentum circa ſalutem, & bona ſpiritualia ſubditorum, in ordine ad quæ præcipuè factus eſt Prælatus, & paſtor. Sic enim medius ex officio, & iuſtitia tenetur adhibere remedia opportuna, ne pereat agrotus: multò ergo magis medicus ſpiritualis debet ex officio, & iuſtitia procurare, ne pereat eius ſubditus, cuius ob infirmitatem propriam ſalus periclitatur.

Ex hoc tamen oritur dubium, quomodo Prælatus debeat condeſcendere, & dare licentiam ſubdito, qui obſtinato animo non vult Superiorem adire: tunc enim licentia illa non videtur utilis ſubdito, qui certè non eſt diſpoſitus ad Confeſſionis Sacramentum, dum habet propoſitum non adeundi Superiorem, quem adire deberet, ut implet Chriſti præceptum, præmittendi Confeſſionem ante ſuſceptionem Eucharistiæ: ſuppono enim, non ad eſſe cauſam iuſtam ex timore alicuius mali extrinſeci, ob quam poſſit peccatum illud non conſiteri. Non ergo ſubuenitur ſubdito conceſſa facultate, cum non detur illi debita diſpoſitio ad Sacramentum, quæ illi decrat, cum non habeat propoſitum ſervandi illud præceptum Chriſti, calu, quo Superior licentiam negaſſet.

Reſpondeo hoc argumentum nimium probare: reprobat enim praxim Prælatorum, & ipſius Summi Pontificis, qui ad ſubveniendum eiſmodi infirmitati ſubditorum, qui nolunt proprio Sacerdoti integrè conſiteri, & ea de cauſa confeſſionem ſacrilegam ſæpe faciunt, & in ſtatu peccati per longum tempus miſerè ſacent, mittere ſolent aliquando Confeſſarios extraordinarios cum plena poteſtate abſolvendi, vel per ſubileum, aut Bullam, vel alio modo ſubditiſ facultatem concedunt eligendi Confeſſarium, cum poteſtate abſolvendi à reſervatis, in quibus procedit eadem difficultas: nam illi ſubditi, non videntur poſſe tunc facere confeſſionem validam ex vi talis facultatis, cum eis deſit diſpoſitio debita, nempe, propoſitum ſervandi illud Chriſti præceptum, quod de facto non ſervant, nec ſervarent, niſi hanc facultatem habuiſſent.

Debemus